

DZIENNIK RZADOWY

dla

**kraju koronnego Galicyi i Lodomeryi z Księstwami
Ówieczym i Zatorskim, tudzież z Wielkim
Księstwem Krakowskim.**

Rok 1853.

Oddział pierwszy.

Część XXXIII.

Wydana i rozestana dnia 10. Listopada 1853.

Landes - Regierungs - Blatt

für das

**Kronland Galizien und Lodomerien mit den Herzogthümern Au-
schwiz und Zator und dem Großherzogthume Krakau.**

Jahrgang 1853.

Erste Abtheilung.

XXXIII. Stück.

Ausgegeben und versendet am 10. November 1853.

147.

Rozrządzenie Ministerstwa Finansów z dnia 18. Lipca 1853,

(Dziennik praw Państwa, część XLVI., nr. 146, wydana dnia 3. Sierpnia 1853),

do wszystkich Dyrekcji finansowych krajowych, Dyrekcji poborowych i Prezydium Rządu krajowego
Krakowskiego,

**zarządzające niektóre postanowienia o odbywaniu egzaminów
kasowych z kompetentami o posady przy głównych kasach rządowych,
głównych kasach krajowych i kasach zbiorowych,
Ministerstwu Finansów podlegających.**

W rozrządzeniu Ministerstwa Finansów z dnia 26. Grudnia 1852 l. 19176 F. M., wydanem do wszystkich Dyrekcji finansowych krajowych, wskazanem zostało, iż, dopóki nie będzie wydany nowy powszechny przepis o wymogach dla służby kasowej, ubiegający się o posady w głównych kasach rządowych, głównych kasach krajowych i kasach zbiorowych, pod Ministerstwem Finansów stojących, — co do ostatnich zaś, jeżeli takowe nie są połączone z wykonującymi urzędami dochodowymi i poborowymi, przechoyby podlegały normom dla posad w tych urzędach istniejącym, oprócz umiejętności w rachunkowościach rządowych, wykazać winni złożone z dobrym skutkiem egzamina kasowe, w formie, jak to w skutek najwyższego postanowienia z dnia 10. Lipca 1819 przepisują rozporządzenia byłej powszechniej Kamery nadwornej z dnia 3. Września i 17. Grudnia 1819, l. 37344/1366 i 52895/1927*).

Rzeczony egzamina kasowe pozostają także i nadal w dotychczasowej formie dla wyz wspomnianych ubiegających się; wszelakoż dla osiągnięcia pewności w tym względzie, iż kompetenci rzeczeni nabyli dostatecznego wykształcenia przygotowawczego, co się tyczy zmienionego obecnie i trudniejszego zadania w wyz wspomnianych, i po części nowo utworzonych kasach, nadurzędnicy kasowi poddać ich winni ustnemu jeszcze egzaminowi z najważniejszych właściwych instrukcyj i dyrektyw, a to tymczasem, osobliwie z niżej wymienionych, pod przewodnictwem delegowanego ze strony dotyczącej Dyrekcji finansowej krajowej i do stawiania pytań także umocowanego, przy kasach zaś krajowych głównych, w miejscu dyrekcji poborowej znajdujących się, pod przewodnictwem równie uprawnionego delegowanego ze strony tamecznej dyrekcji poborowej; a więc

1. z instrukcji z roku 1807 dla e. k. urzędników, ustanowionych przy wszystkich kasach kameralnych prowincjonalnych, i połączonych z niemi kasach

*) W Zbiorze politycznych ustaw i rozporządzeń, tom 47. str. 315 i t. d. i str. 450 i t. d.

Erlass des Finanzministeriums vom 18. Juli 1853,

(im Reichs-Gesetzblatte XLVI. Stück, Nr. 146, ausgegeben am 3. August 1853),

an sämtliche Finanz-Landes-Direktionen, Steuerdirektionen und an das Landespräsidium des Krakauer Regierungs-Bezirks,

wodurch mehrere Bestimmungen über die Abhaltung der Kasseprüfungen für die Bewerber um Anstellungen bei den, dem Finanzministerium unterstehenden Staatshauptkassen, Landeshauptkassen und Sammlungskassen angeordnet werden.

Mit dem Finanzministerial-Erlasse an sämtliche Finanz-Landes-Direktionen vom 26. Dezember 1852 B. 19176 F. M., ist bedeuget worden, daß in so lange, bis über die Erfordernisse für den Kassendienst nicht eine neue allgemeine Vorschrift erlassen seyn wird, von den Bewerbern um Anstellungen bei den, dem Finanzministerium unterstehenden Stadthauptkassen, Landeshauptkassen und Sammlungskassen, soferne letztere nicht mit ausübenden Gefälls- und Steuerämtern verbunden sind, und sonach den für Anstellungen bei diesen Aemtern geltenden Normen unterliegen, nebst der Prüfung aus der Staatsrechnungswissenschaft, auch die in Folge Allerhöchster Entschlie-ßung vom 10. Juli 1819 und der sonach erlassenen Bestimmungen der bestarbenen allgemeinen Hofkammer vom 3. September und 17. Dezember 1819 B. 37344/1366 und 52895/1927*), eingeführten Kasseprüfungen in der in diesen Erlässen angeordneten Form mit gutem Erfolge zurückzulegen sind.

Diese Kasseprüfungen werden auch fernerhin in ihrer bisherigen Form, für Anstellungsbewerber der gedachten Art beibehalten; nur werden dieselben, um sich die Ueberzeugung zu verschaffen, daß diese Bewerber für die seither veränderte schwierigere Geschäftsaufgabe der Eingang erwähnten, zum Theile neu kreirten Kassen, die zureichende Vorbildung besitzen, von den Kasse-Oberbeamten unter dem Vorstehe eines gleichfalls zur Fragestellung berechtigten Abgeordneten der betheiligten Finanz-Landes-Direktion, bei den im Orte einer Steuerdirektion befindlichen Landeshauptkassen aber unter dem Vorstehe eines gleich berechtigten Abgeordneten der dortigen Steuerdirektion noch einer mündlichen Prüfung aus den einschlägigen wichtigsten, und zwar einstweilen insbesondere aus folgenden Instruktionen und Direktiven zu unterziehen seyn

1. Aus dem Unterrichte für die bei gesammten Provinzial-Kameralkassen, dann der damit verbundenen Schulden- und anderen Fondskassen (mit Ausnahme von Cass-

*) In der Sammlung der politischen Gesetze und Verordnungen, Band 47, Seite 315 u. ff. und Seite 450 u. ff.

umorzenia długów i innych kasach funduszowych (wyjąwszy Galicyę i Gorycę). (Zamiast co dopiero rzeczonych instrukcyi:

a) w Galicyi, obwodzie Krakowskim i na Bukowinie: z instrukcyi dla Lwowskiego kameralnego urzędu płatniczego prowincjonalnego i galicyjskich kameralnych kas obwodowych z roku 1844);

b) we Węgrzech zaś z instrukcyi dla kameralnego głównego urzędu płatniczego w Budzie i tamecznego wydziału kredytowego z roku 1812);

2. ze zbioru, normaliów, istniejących dla publicznych kas rządowych z roku 1816, wydanych rozrządzeniem Kamery nadwornej z dnia 24. Lutego 1816 2229/Kr. Pr.;

3. z instrukcyi dla prowadzenia protokołu czynności z dnia 25. Sierpnia 1831 l. 9020/P. P.;

4. z objaśnienia głównych kas krajowych co do stosunku ich do kas zbiorowych i wynikającego ztąd sposobu obrachowania, tudzież z przepisu dla kas zbiorowych i czynności im jako takim przypadających, jedno i drugie z dnia 18. Stycznia 1850 l. 466/F. M.

5. z zestawienia przepisów, jakie zachowane być mają w manipulacyi kasowej i w stosunku służbowym urzędników kasowych w powszechności, z szczególnym względem na urzędy poborowe, z dnia 29. Stycznia 1850 l. 494/F.M.;

6. z przepisów o wykonaniu czynności kasowych dla urzędów dochodowych i kas, z dnia 23. Marca 1851 l. 4331/F. M.;

7. z instrukcyi urzędowej dla kas dochodowych, zbiorowych (powiatowych lub filialnych), także z dnia 23. Marca 1851 l. 4331/F. M.

Ustny egzamin dla kompetentów o posady przy kasach głównych rządowych, Ministerstwu Finansów podlegających, rozciągać się także będzie

8. na instrukcyę z roku 1807 dla c. k. urzędników ustanowionych przy wiedeńskim uniwersalnym urzędzie płatniczym kameralnym, tudzież przy kasach funduszowych z nim połączonych; nakoniec

9. na nową instrukcyę pod pracą będącą, i dla kasy rządowej uniwersalnej i kasy długów bankowych, jak skoro wydaną zostanie, w sposobie w tym razie wskazać się mającym.

Ustny egzamin z instrukcyj od 4 aż łącznie 7 wymienionych w Dalmacyi wtedy dopiero miejsce mieć będzie, gdy główna kasa krajowa i kasy zbiorowe w rzeczonym kraju koronnym prowizorycznie przynajmniej ustanowione zostaną.

Zresztą rozumić się samo przez się, że i z tych ustnych egzaminów żadnych zaświadczeń wydawać się nie będzie. Co jednak nie stoi bynajmniej

zien und Görz) angestellten k. k. Beamten vom Jahre 1807. (Statt aus dem vorerwähnten Unterrichte:

a) in Galizien, dem Krakauer Gebiete und der Bukowina: aus der Instrukzion für das Lemberger Provinzial-Kameral-Zahlamt und die galizischen Kameral-Kreis-Kassen vom Jahre 1844);

b) in Ungarn hingegen aus der Instrukzion für das Ofner Kameral-Hauptzahlamt und die dortige Kredits-Abtheilung vom Jahre 1812);

2. aus der Sammlung von Normalvorschriften, welche für die öffentlichen Staats-Kassen bestehen, vom Jahre 1816, hinausgegeben mit Hofkammer-Erlaß vom 24. Februar 1816 Z. 2229 Kr. Pr.;

3. aus der Instrukzion zur Führung des Gestionsprotokolles vom 25. August 1831 Z. 9020 P. P.;

4. aus der Belehrung der Landeshauptkassen über ihr Verhältniß zu den Sammlungskassen und die daraus entspringende Verrechnung, sowie aus der Vorschrift für die Sammlungskassen und die ihnen als solche zukommenden Geschäfte, beide vom 18. Jänner 1850 Z. 466 F. M.;

5. aus der Zusammenstellung der für die Kassemanipulazion und das Dienstverhältniß der Kassebeamten im Allgemeinen zu beobachtenden Vorschriften, mit besonderer Rücksicht auf die Steuerämter, vom 29. Jänner 1850 Z. 494 F. M.;

6. aus den Bestimmungen über die Vollziehung der Kassegeschäfte für die Gefällsämtler und Kassen vom 23. März 1851 Z. 4331 F. M., mit Anhang;

7. aus dem Amtsunterrichte für die Gefällen-, Sammlungskassen (Bezirks- oder Filial-) Kassen, gleichfalls vom 23. März 1851 Z. 4331 F. M.;

Die mündliche Prüfung für Bewerber um Anstellungen bei den dem Finanzministerium unterstehenden Staatshauptkassen wird sich auch

8. auf den Unterricht für die bei dem Wiener Universal-Kameral-Zahlamte, dann den damit verbundenen Fondskassen angestellten k. k. Beamten vom Jahre 1807, endlich

9. auf die bereits in der Bearbeitung befindliche neue Instrukzion für die Universal-Staats- und Bankoschuldentasse, sobald selbe hinausgegeben seyn wird, in der für Letztere sodann vorzusehenden Weise zu erstrecken haben.

Die mündliche Prüfung aus den von 4 bis einschließlich 7 angeführten Instrukzionen wird in Dalmazien erst dann einzutreten haben, wenn die Landeshauptkasse und die Sammlungskassen in diesem Kronlande wenigstens provisorisch bestellt seyn werden.

Es versteht sich übrigens von selbst, daß auch über diese mündlichen Prüfungen keine Zeugnisse auszustellen sind. Dieß hindert jedoch nicht, daß der Erfolg dieser

w drodze, ażeby skutek tegoż ustnego egzaminu dla aktów uwidocznionym został w protokóle, jak to przepisano w rozrządzeniu byłej powszechniej Kamery nadwornej z dnia 3. Czerwca 1835 l. 15261/1474 §. 6.

Co się tyczy kompetentów o posady przy głównych kasach rządowych, Ministerstwu Finansów podlegających, egzaminować ich będzie przeznaczony ku temu nadurzędnik kas rzeczonych.

Baumgartner m. p.

148.

Rozporządzenie Ministerstwa Handlu i Sprawiedliwości z dnia 24. Lipca 1853,

(Dziennik praw Państwa, część XLVI, nr. 147, wydana dnia 3. Sierpnia 1853),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych, wyjąwszy Królestwo Lombardzko-Weneckie, Dalmacyę, Tyrol, miasto Kraków z jego dawniejszym okręgiem i Pogranicze Wojskowe,

którem zarządzono, iż w razie, gdy kupey prowadzący firmę zaprotokółowaną, zgłaszają czasowe zawieszenie czynności zarobkowania swego, firma w protokóle kupiectwa ma być zamazana, i że nowe rozpoczęcie zarobkowania tego tam, gdzie do objęcia prawa do tego przepisany jest wykaz funduszu, nie inaczej jest dozwolonym, jak tylko za uprzedniem o tém zgłoszeniem do władzy politycznej, w sprawach przemysłowych właściwój, i za nowem wykazaniem funduszu.

W razie, gdy kupey prowadzący zaprotokółowaną firmę, zgłoszą czasowe zawieszenie zarobkowania swego, wówczas firmę tę w protokóle kupieckim wykreślić, i powtórnego rozpoczęcia zarobkowania tego tam, gdzie do wykonywania prawa takiego przepisany jest wykazanie funduszu, już tylko za uprzedniem doniesieniem o tém do władzy politycznej w rzeczach przemysłowych właściwój, i za powtórnem wykazaniem funduszu dozwolić należy. Władza polityczna, w rzeczach przemysłowych właścywa winna przeto uczynić wiadomość o zgłoszonym zawieszeniu przemysłowania kupieckiego do sądu pierwszjej instancyi, powołanego do wykonywania sądownictwa handlowego, gdzie firma jest zaprotokółowaną, by tenże przedsięwziął wykreślenie takowej w protokóle kupieckim.

Baumgartner m. p. Krauss m. p.

mündlichen Prüfung für die Akten in einem Protokolle in der in dem Erlasse der bestandenen allgemeinen Hofkammer vom 3. Juni 1835 B. 15261/1474, §. 6, vorgesehenen Weise ersichtlich gemacht werde.

Die Bewerber um Anstellungen bei den dem Finanzministerium unterstehenden Staatshauptkassen wird der hierfür bestimmte Oberbeamte dieser Kassen prüfen.

Baumgartner m. p.

148.

Verordnung der Ministerien des Handels und der Justiz vom 24. Juli 1853.

(im Reichs-Gesetzblatte, XLVI. Stück, Nr. 147, ausgegeben am 3. August 1853),

wirksam für alle Kronländer, mit Ausnahme des lombardisch-venezianischen Königreiches, Dalmasiens, Tirols, der Stadt Krakau mit deren ehemaligem Gebiete und der Militärgrenze,

wodurch angeordnet wird, daß in dem Falle, wenn Handelsleute, welche eine protokollierte Firma führen, die zeitliche Einstellung ihres Geschäftsbetriebes anzeigen, die Firma in dem Merkantilprotokolle zu löschen, und die Wiederaufnahme des Betriebes dort, wo bei dem Antritte des Befugnisses eine Fondsausweisung vorgeschrieben ist, nur gegen vorläufige Anzeige an die in Gewerbsachen zuständige politische Behörde und gegen neuerliche Fondsausweisung gestattet ist.

Wenn Handelsleute, welche eine protokollierte Firma führen, die zeitliche Einstellung ihres Geschäftsbetriebes anzeigen, so ist jene Firma in dem Merkantilprotokolle zu löschen, und die Wiederaufnahme des Betriebes dort, wo bei dem Antritte des Befugnisses eine Fondsausweisung vorgeschrieben ist, nur gegen vorläufige Anzeige an die in Gewerbsachen zuständige politische Behörde und gegen neuerliche Fondsausweisung gestattet. Die in Gewerbsachen zuständige politische Behörde hat demgemäß die angezeigte Einstellung des Handelsbetriebes dem zur Ausübung der Handelsgerichtsbarkeit bestimmten Gerichte erster Instanz, bei welchem die Firma protokolliert ist, wegen Vornahme der Löschung derselben im Merkantilprotokolle bekannt zu geben.

Baumgartner m. p. Krauß m. p.

Rozrządzenie Ministerstw Finansów i Sprawiedliwości

z dnia 25. Lipca 1853,

(Dziennik praw Państwa, część XLVI., nr. 148, wydana dnia 3. Sierpnia 1853),

moc mające w całym obrębie Państwa,

o rozumieniu §. 8. rozporządzenia z dnia 23. Marca 1852, i o zapytaniu, czy §. 1. przepisów do instrukcyi o formalném odbywaniu czynności i obrachowaniu należytości bezpośrednich z rzeczonym rozporządzeniem w zgodności zostaje, tudzież jakie dokumenta i dowody co do biernej puścizny uważane być winny za wiarygodne celem wymierzenia należytości.

Dla uchylenia wątpliwości co się tyczy rozumienia §. 8. rozporządzenia z dnia 23. Marca 1852, nr. 82. i 83. Dziennika praw Państwa, tudzież w przedmiocie kwestyi, czy §. 1. postanowień do instrukcyi o formalném odbywaniu i obrachowaniu bezpośrednich należytości zgodny jest z rozporządzeniem z dnia 23. Marca 1852, nr. 82. i 83. Dziennika praw Państwa, niemniej, jakie dokumenta i dowody co do spadkowości biernej w celu wymierzenia należytości za wiarygodne mają być uznane, oświadcza się niniejszém:

1. Co się tyczy téj okoliczności, czy zachodzi potrzeba udzielenia aktów sądowych władzom i urzędom, do wymierzenia należytości przeznaczonym, nad przypadki, określone §§. 45. i 47. ustaw o należytościach, tudzież rozporządzeniem z dnia 30. Maja 1850, nr. 214. Dziennika praw Państwa, i cesarskiém rozporządzeniem z dnia 16. Marca 1851, nr. 67. Dziennika praw Państwa, osądzić to winna tylko władza dochodowa.

Władza ta za prawidło mieć sobie będzie, iż, jak dalece zachodzi potrzeba do osądzenia przypadku pojedynczego, w powszechności przeglądanie aktów w miejscu sądu odbywać się winno, i że udzielenie aktów oryginalnych w tych tylko przypadkach żądaniem być może, gdzie przeglądanie onychże w miejscu sądu nie dozwala gruntownego rozpoznania przedmiotu, lub tylko w dłuższym czasie ukończonym być może, albo gdzie organa administracyi finansów, do wymierzenia należytości powołane, odległe mają stanowisko od siedziska sądu, a sądy w przypadkach takich akta zakomunikować mogą bez naruszenia porządnego toku czynności, nie potrzebując onychże wtedy do żadnej czynności urzędowej.

Jeżeliby więc przez żądane udzielenie aktów sądowych władzy obwodowej cierpiało załatwienie sprawy w toku będącej, lub urzędowanie sędziowskie przewłoki doznawało, naówczas sądy przeszkodę takową bezzwłocznie władzy

Erlass der Ministerien der Finanzen und der Justiz vom 25. Juli 1853,

(im Reichs-Gesetzblatte, XLVI. Stück, Nr. 148, ausgegeben am 3. August 1853),

wirksam für den ganzen Umfang des Reiches,

über den Sinn des §. 8 der Verordnung vom 23. März 1852 und über die Fragen, ob der §. 1 der Bestimmungen zu dem Unterrichte über die formelle Geschäftsbehandlung und die Verrechnung der unmittelbaren Gebühren mit dieser Verordnung im Einklange stehe, dann welche Dokumente und Beweismittel über Nachlaß-Passiven zum Zwecke der Gebührenbemessung als glaubwürdig anzunehmen seien.

Zur Behebung des Zweifels über den Sinn des §. 8 der Verordnung vom 23. März 1852, Nr. 82 und 83 des Reichs-Gesetzblattes, und über die Fragen ob der §. 1 der Bestimmungen zu dem Unterrichte über die formelle Geschäftsbehandlung und die Verrechnung der unmittelbaren Gebühren mit der Verordnung vom 23. März 1852, Nr. 82 und 83 des Reichs-Gesetzblattes, im Einklange stehe, dann welche Dokumente und Beweismittel über Nachlaß-Passiven zum Zwecke der Gebührenbemessung als glaubwürdig anzunehmen seien, wird erklärt:

1. Die Beurtheilung des Umstandes, ob die Mittheilung der Gerichtsakten an die zur Gebührenbemessung bestimmten Behörden und Aemter außer der durch die §§. 45 und 47 der Gebührengesetze durch die Verordnung vom 30. Mai 1850, Nr. 214 des Reichs-Gesetzblattes, und durch die kaiserliche Verordnung vom 16. März 1851, Nr. 67 des Reichs-Gesetzblattes, bestimmten Fällen erforderlich sei, steht nur der Gefällsbehörde zu.

Dieser hat zur Richtschnur zu dienen, daß, soweit es zur Beurtheilung eines einzelnen Falles nothwendig ist, die Einsicht der Akten im Gerichtsorte die Regel zu bilden hat, und eine Mittheilung der Originalakten nur in jenen Fällen begehrt werden kann, wenn die Einsicht derselben im Gerichtsorte eine gründliche Prüfung des Gegenstandes nicht zuläßt, oder nur in einer größeren Zeitdauer vollendet werden kann, oder die zur Gebührenbemessung berufenen Organe der Finanzverwaltung einen von dem Sitze des Gerichtes entfernten Standort haben und die Gerichte in solchen Fällen die Akten ohne Störung des ordentlichen Geschäftsganges mitzutheilen in der Lage sind, dieselben daher nicht eben zur Vornahme einer Amtshandlung benöthigen.

Würde durch die von der Gefällsbehörde gewünschte Mittheilung der Gerichtsakten die Behandlung eines im Zuge befindlichen Geschäftes, oder eine richterliche Amtshandlung eine Verzögerung erleiden, so haben die Gerichte diesen Anstand der Gefälls-

dochodowej objawić, atoliż akta zaraz przesłać winni, jak skoro przeszkoda usunięta, lub czynność urzędowa ukończoną jest.

Władze dochodowe bez zwłoki zwrócić winny zakomunikowane akta sądowe oryginalne, skoro o to zawezwane będą przez sądy celem czynności urzędowej sędziowskiej, gdyż przeciwnie i sądy po ukończonj czynności urzędowej akta rzeczzone onymże znowu udzielą, jeżeliby tego potrzeba wymagała.

2. Jeżeli sądowy wywód stanu rzeczy, a mianowicie wykaz puścizny nie jest stosownie do przepisów, albo tak niedostatecznie zrobiony, iż wymierzenie należitości nie może być z należytą gruntownością przedsiębrane. wówczas przy wyszczególnieniu wad żądać należy od sądu uzupełnienia lub poprawienia, a to zawsze w drodze krótkiej, jeżeli sąd się znajduje w stanowisku urzędu, do wymierzenia należitości przeznaczonego. Jeżeli sąd zawezwaniu temu zadość nie uczyni, co każdego czasu na piśmie z wymienieniem powodu do tego stać się ma, natedy w razie potrzeby, przedłożonym być ma przedmiot władzy finansowej krajowej.

3. Jeżeli zachodzą ożywiście takie okoliczności, z których się wykazuje nieprawdziwość lub bezzasadność sądowego potwierdzenia, wywierająca wpływ na rzeczywistość obowiązku należitości lub na wymiar należitości, wówczas to przedłożoném będzie w drodze przepisanej władzy finansowej krajowej, która dochodzić będzie prawdziwości pochyby, a gdy tę znajdzie uzasadnioną, porozumieć się winna z wyższym sądem krajowym (wyższym sądem dystryktualnym, tabulą banalną).

4. Jeżeli urząd, do wymierzenia należitości powołany, otrzyma wiadomość o takich okolicznościach rzeczy, z których się wykazuje, iż przedmioty spadkowe zatajone zostały, naówczas takowe oznajmione być winny władzy finansowej powiatowej, ażeby ta stosownie do §. 84. i 3. ustaw o należitościach, postępowanie przepisane rozpoczęła, i o tém także sądowi, do pertraktacyi spadku powołanemu, wiadomość uczyniła.

Wymierzenie należitości z puścizny rzeczywiście wykazanej i ściągnięcie onęjże, nie ma być z onego powodu wstrzymaném.

5. Długi w puściznie, które nie są wykazane sądowi potrzebnymi wiarygodnymi dokumentami lub innymi dowodami, w powszechności nie będą uwzględnione, o czém jednak należitościom ulegającemu z tém nadmienieniem wiadomość udzielić się ma, iż wolno mu przedłożyć później w drodze rekursu wykazy potrzebne.

Co się tyczy kwestyi, jakie dokumenta i inne dowody wedle natury ich w celu wymierzenia należitości za wiarygodne uważać należy, rozróżnić należy pretensyc do spadku lub opędzone z niego wydatki, ściągające się do

behörde unverzüglich zu eröffnen, die Akten aber sogleich nach gehobenem Hindernisse oder nach Beendigung der Amtshandlung zu übersenden.

Die Gefällsbehörden haben die ihnen mitgetheilten Originalgerichts-Akten, wenn sie von den Gerichten um deren Rückstellung zum Behufe einer richterlichen Amtshandlung ersucht werden, ohne Verzug zurückzustellen, wogegen ihnen diese Akten, sofern sie dieselben noch benöthigen sollten, von den Gerichten nach vorgenommener Amtshandlung wieder mitzutheilen sind.

2. Ist ein gerichtlicher Befund und insbesondere ein Nachlaß-Ausweis nicht vorschriftmäßig oder nicht so erschöpfend verfaßt, daß die Gebührenbemessung mit der erforderlichen Gründlichkeit vorgenommen werden kann, so ist das Gericht unter Anführung der Mängel um Vervollständigung oder Verbesserung, und zwar, wenn es im Standorte des zur Gebührenbemessung bestimmten Amtes sich befindet, immer im kurzen Wege anzugehen. Verweigert das Gericht das Ansuchen, was von ihm jederzeit schriftlich unter Angabe des Grundes zu bemerken ist, so ist erforderlichen Falles der Gegenstand der Finanzlandesbehörde vorzulegen.

3. Liegen Thatsachen vor, aus welchen die Unrichtigkeit oder die Grundlosigkeit einer gerichtlichen Bestätigung hervorgeht, welche auf den Bestand der Gebührenpflicht oder das Ausmaß der Gebühr Einfluß nimmt, so sind dieselben im vorschriftmäßigen Wege zur Kenntniß der Finanzlandesbehörde zu bringen, welche die Grundhaltigkeit des erhobenen Anstandes zu prüfen, und falls sie ihn begründet hält, sich dießfalls mit dem Oberlandesgerichte (Distriktual-Obergerichte, Banaltafel) in das Einvernehmen zu setzen hat.

4. Gelangt das zur Gebührenbemessung berufene Amt zur Kenntniß von solchen Thatsachen, aus welchen die geschehene Verheimlichung von Nachlaßgegenständen erhellen, so sind dieselben der Finanzbezirksbehörde anzuzeigen, damit diese nach §. 84, Z. 3, der Gebührengesetze, das vorgeschriebene Verfahren einleite, und davon auch dem zur Abhandlung der Verlassenschaft berufenen Gerichte die Mittheilung mache.

Die Gebührenbemessung von dem wirklich ausgewiesenen Nachlasse und dessen Einhebung ist aus diesem Grunde nicht zu verzögern.

5. Die Passiven der Verlassenschaft, über welche dem Gerichte die erforderlichen glaubwürdigen Dokumente oder sonstigen Beweismittel nicht beigebracht werden, sind in der Regel unberücksichtigt zu lassen, zugleich aber dem Gebührenpflichtigen mit dem Beisatze bekannt zu geben, daß es ihm frei stehe, die erforderliche Nachweisung nachträglich im Rekurswege beizubringen.

In Absicht auf die Frage, welche Dokumente und sonstigen Beweismittel ihrer Beschaffenheit nach zum Zwecke der Gebührenbemessung als glaubwürdig anzunehmen seien, muß zwischen Forderungen an den Nachlaß oder daraus bestrittene Ausgaben,

ostatniej choroby i pogrzebu spadkodawcy, lub do takich potrzeb, czy to jego samego, czy to należących, na jego utrzymania będących, względem których przy borgowaniu lub świadczeniu nie bywają zwyczajnie wystawiane dokumenta prawne, od pretensyj rodzaju innego.

Za wiarygodny wykaz pretensyj rodzaju pierwszego służyć mogą: jeżeli nie są przedłożone dokumenta, jakich się wymaga dla pretensyj rodzaju drugiego, rachunki (conti), a jeżeli pretensye już są zaspokojone, kwity tych osób, które pretensye roszeją lub rościly, albo nawet zgłoszenia pretensyj poczynione przez rzeczzone osoby bezpośrednio w sądzie pismienne czy ustnie, o ile uznane zostały przez spadkobierców, jeżeli tylko one odpowiadają stosunkom spadkodawcy pod względem familii, stanu i majątku, lub też, gdy idzie o koszta pogrzebu, zdające się być niestosownemi, jeżeli te zawisły na rozporządzeniu ostatniej woli, lub zwyczaju miejscowym, a okoliczność ta przez sąd potwierdzoną jest.

Należytości i wydatki rzeczzonego rodzaju, wspomnianym stosunkom nie odpowiadające, lub w sposobie rzeczonym nie usprawiedliwione, albo na rzetelną miarę ograniczyć należy, albo ich wcale nie uwzględniać, o czém należytościom ulegający w ten sam sposób będzie uwiadomiony, jak wyżej wskazanem jest.

Za wiarygodne wykazy pretensyj rodzaju drugiego uważane będą:

- a) dokumenta prawne, wystawione przez spadkodawcę samego, lub takie osoby, których był następcą w prawach lub mocodawcą, jeżeli załączone są w oryginale lub odpisie wierzytelnym. Wszelakoż jeżeliby spadkodawca jako następca w prawach odpowiedzialnym być miał, należycie wykazanem być musi przejście obowiązku nań od tego, który prawa nadawał, a zaś, jeżeliby obowiązany być miał jako mocodawca, pełnomocnictwo przezeń udzielone przywiedzionem być musi;
- b) przy pretensyach hypotekowanych, wyciągi z ksiąg publicznych;
- c) przy pretensyach ze strony przemysłowców, nie należących do pretensyj rodzaju pierwszego, sądownie uwierzytelnione wyciągi z ksiąg profesyjnych;
- d) kwity publicznych władz i urzędów na wypłaty i świadczenia czynione ze strony spadkobierców dla spadkodawcy;
- e) prawomocne wyroki władz i sądów, jeżeli pretensye, na tych wyrokach uzasadnione, przez władzę jako zaległe zostały wykazane, a względnie przez uprawnionego samego do władzy pertraktacyjnej były zgłoszone, i

welche sich auf die letzte Krankheit und die Beerdigung des Erblassers, oder auf solche Bedürfnisse desselben und der in seiner Versorgung gestandenen Angehörigen beziehen, hinsichtlich welcher bei Vorgängen oder Leistungen Rechtsurkunden nicht ausgestellt zu werden pflegen, einerseits und zwischen Forderungen anderer Art andererseits unterschieden werden.

Als glaubwürdige Nachweisung von Forderungen der ersteren Art können, wenn nicht Beweisurkunden, welche für Forderungen der zweiten Art erforderlich sind, beigebracht werden, die Rechnungen (Conti) und, falls die Forderungen schon berichtet sind, die Quittungen jener Personen, welche die Forderungen zu stellen haben oder hatten, oder auch die von diesen Personen unmittelbar bei Gericht schriftlich oder mündlich gemachten Anmeldungen ihrer Forderungen, soweit sie von den Erben zugestanden wurden, angenommen werden, wenn sie den Familien-, Standes- und Vermögensverhältnissen des Erblassers angemessen sind, oder so weit es sich um Beerdigungskosten handelt, welche unangemessen erscheinen, wenn sie auf einer letztwilligen Anordnung oder einem Ortsgebrauche beruhen, und dieser Umstand von dem Gerichte bestätigt ist.

Forderungen und Ausgaben dieser Art, welche den gedachten Verhältnissen nicht entsprechen, oder nicht auf die gedachte Art gerechtfertiget erscheinen, sind auf ihr richtiges Maß zurückzuführen oder unberücksichtigt zu lassen, wobei der Gebührenpflichtige wie oben zu verständigen ist.

Als glaubwürdige Nachweisung von Forderungen der zweiten Art sind anzusehen:

- a) Rechtsurkunden, welche der Erblasser selbst, oder solche Personen, deren Rechtsnachfolger oder Machtgeber er war, ausgestellt haben, wenn sie im Originale oder in beglaubigter Abschrift beigebracht werden. Doch muß, wenn der Erblasser als Rechtsnachfolger haften soll, der Uebergang der Verpflichtung von dem Rechtsgeber auf ihn, und, wenn er als Machtgeber verpflichtet seyn soll, die von ihm erteilte Vollmacht gehörig nachgewiesen werden;
- b) bei hypothekirten Forderungen Extracte aus den öffentlichen Büchern;
- c) bei Forderungen von Gewerbetreibenden, welche nicht den Forderungen der ersten Art angehören, gerichtlich beglaubigte Auszüge aus den Gewerbsbüchern;
- d) Quittungen öffentlicher Behörden und Aemter über die von den Erben für den Erblasser gemachten Zahlungen und Leistungen;
- e) rechtskräftige Erkenntnisse der Behörden und Gerichte, wenn die auf diese Erkenntnisse gestützten Forderungen von der Behörde als rückständig ausgewiesen und rückfichtlich von dem Berechtigten selbst bei der Verlassenschaftsbehörde angemeldet

przeciw spadkowi utrzymywane. Atoliż wyłączają się tu owe wyroki sądowe, które wyłącznie na zeznaniu spadkobierców polegają:

f) pretensye, utrzymywane na podstawie zeznania długu, zawartego w rozporządzeniu ostatniej woli, mają w braku innego dowodu, jako legata być uważane. Jeżeli zaś wyraźnie przyznane zostały za świadczone służby, a te wykazane są, wówczas takowe jako dług bierny potrącone być winny w wartości szacunkowej.

Jeżeli sąd wyraźnie stwierdzi, że dochodził zarazem i prawdziwości pretensyj do spadku czynionych, równie jak wydatków z niego opędzonych, do czego téż, gdzie wszyscy lub jeden z spadkobierców pod opieką zostaje, w swój własności jako władza pupilarna lub kuratelarna, powołanym jest, wówczas pretensye, przez sąd jako prawdziwe stwierdzone, za wiarygodnie wykazane długi w puściznie uważać należy.

6. Jeżeli utrzymywaną bywa nieściągalność lub niepewność pretensyi czynnej w wykazie puścizny, wówczas ze względem na rozporządzenie §. 57. ustaw o należytościach zawsze zasięgnąć należy decyzji ze strony władzy finansowej krajowej.

7. Jeżeli przy oznaczeniu czystej należytościom ulegającej puścizny potrącenie dopuszczoném zostało, nie mające prawnie miejsca, albo jeżeli wartość puścizny lub pojedynczych jej przedmiotów nierzetelnie obliczoną została, wówczas cyfrę sprostować, należytość podług sprostowanej cyfry przepisać a zarazem i przyczynę sprostowania ulegającemu należytościom do wiadomości udzielić potrzeba.

8. Jeżeli wartość przedmiotów spadkowych nie jest ustanowioną wedle przepisów w sposób dostateczny, wówczas zasięgnąć należy zlecenia w tej mierze władzy finansowej powiatowej.

Baumgartner m. p. Krauss m. p.

und gegen den Nachlaß geltend gemacht wurden. Doch sind jene zivilgerichtlichen Erkenntnisse hiervon ausgeschlossen, welche, ausschließend nur auf dem Geständnisse der Erben beruhen;

- f) Forderungen, welche auf Grund eines in der letztwilligen Anordnung enthaltenen Schuldbekennnisses geltend gemacht wurden, sind, in Ermanglung eines anderen Beweismittels, wie Legate zu behandeln. Werden sie aber ausdrücklich für geleistete Dienste zuerkannt, und sind diese nachgewiesen worden, so sind sie mit dem Schätzungswerthe dieser Dienste als Passiven in Abzug zu bringen.

Bestätiget das Gericht ausdrücklich, daß es auch die Richtigkeit der an den Nachlaß gestellten Forderungen und der aus demselben bestrittenen Ausgaben erhoben habe, wozu es, im Falle alle oder einer der Erben pflegebefohlen ist, in seiner Eigenschaft als Pupillar- oder Kuratelbehörde berufen erscheint, so sind die von dem Gerichte als richtig bestätigten Forderungen als glaubwürdig nachgewiesene Passiven anzusehen.

6. Wenn die Uneinbringlichkeit oder Unsicherheit einer Aktivforderung in der Nachlaßausweisung geltend gemacht wird, so ist mit Rücksicht auf die Anordnung des §. 57 der Gebührengefeze jedesmal die Entscheidung der Finanz-Landesbehörde einzuholen.

7. Wurde bei Ermittlung des reinen gebührenpflichtigen Nachlasses ein Abzug zugelassen, welcher gesetzlich nicht stattfindet, oder wurde der Werth des Nachlasses oder einzelner Gegenstände desselben unrichtig berechnet, so ist die Berichtigung der Ziffer vorzunehmen, die Gebühr nach der berichtigten Ziffer vorzuschreiben, und zugleich der Grund der Berichtigung dem Gebührenpflichtigen bekannt zu geben.

8. Wurde der Werth der Nachlaßgegenstände nicht auf eine nach den Vorschriften genügende Art ermittelt, so ist die Weisung der Finanzbezirksbehörde einzuholen.

Baumgartner m. p. Krauß m. p.

1853

150.

**Rozrządzenie Ministerstwa Spraw Zewnętrznych
z dnia 27. Lipca 1853,**

(Dziennik praw Państwa, część XLVI., nr. 149, wydana dnia 3. Sierpnia 1853),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych,

**o umówionem między Austryą i Hanowerem rozciągnięciu wolności
od opłat przy obopólnych eksportacjach majątku z Węgier,
Kroacyi, Sławonii, Siedmiogrodu, Województwa Serbskiego
i Banatu Temeskiego, jako i do tychże.**

Rządy cesarsko-austryacki i królewsko-hannowerski, wymieniwszy sobie oświadczenia ministeryalne, z których austryackie datowane z dnia 23. Czerwca, hannowerskie zaś z dnia 24. Maja 1853, umówiły się, ażeby zastrzeżony a w zawartej między niemi pod dniem 20. Maja 1837 Konwencji o wzajemnem zniesieniu opłaty od wyprowadzenia spadku i majątku (gabella haereditaria et census emigrationis) zamieszczony wyjątek co się tyczy Węgier i Siedmiogrodu uchylonym, i postanowienia przywiedzionej Konwencji już nadal wzajemnie zastosowanemi były także i do wywozu majątku tak z Węgier, Kroacyi, Sławonii, Siedmiogrodu, Województwa Serbskiego i Banatu Temeskiego, jako i do tychże.

Hr. Buol-Schauenstein m. p.

151.

Rozrządzenie Ministerstwa Finansów z dnia 28. Lipca 1853,

obowiązujące we Węgrzech, Kroacyi, Sławonii, Siedmiogrodzie, w Województwie Serbskiem, Banacie Temeskim, w Pograniczu Wojskowem i Pobrzeżu,

**co do czasu, jak długo trwać ma ważność pozwolenia, potrzebnego
do sprowadzenia tytoniu zagranicznego, równie jak wykazów celno-
urzędowych, służących dla sprowadzenia tego przepisom ;
odpowiedniego.]**

Obacz Dziennik praw Państwa, część XLVI., nr. 150, wydana dnia 3. Sierpnia 1853.

150.

Erlaß des Ministeriums des Aeußern vom 27. Juli 1853,

(im Reichs-Gesetzblatte, XLVI. Stück, Nr. 149, ausgegeben am 3. August 1853),

giltig für alle Kronländer,

über die zwischen Oesterreich und Hannover vereinbarte Ausdehnung der Freizügigkeit bei gegenseitigen Vermögens-Exportationen aus und nach Ungarn, Kroazien, Slawonien, Siebenbürgen, der Wojwodschafft Serbien und dem Temeser Banate,

Die kaiserlich-österreichische und die königlich-hannover'sche Regierung sind mittelst Auswechslung von Ministerial-Erklärungen, von denen die Oesterreichs vom 23. Juni, die Hannovers vom 24. Mai 1853 datirt ist, übereingekommen, die in der zwischen ihnen unterm 20. Mai 1837 abgeschlossenen Uebereinkunft wegen gegenseitiger Aufhebung des Abschosses und Abfahrtsgeldes vorbehaltene Ausnahme in Betreff Ungarns und Siebenbürgens zu beseitigen, und fortan die Bestimmungen jener Uebereinkunft gegenseitig auch auf die Vermögens-Ausfuhr aus und nach Ungarn, Kroazien, Slawonien, Siebenbürgen, der Wojwodschafft Serbien und dem Temeser Banate Anwendung finden zu lassen.

Gr. Vuol: Schauenstein m. p.

151.

Erlaß des Finanzministeriums vom 28. Juli 1853,

giltig für Ungarn, Kroazien, Slawonien, Siebenbürgen, für die Wojwodschafft Serbien, das Temeser Banat und die Militärgrenze und das Küstengebiet,

über die Dauer der Giltigkeit der zum Bezuge von ausländischem Tabak erforderlichen Bewilligung und der zollämtlichen Ausfertigungen über den vorschristmäßigen Bezug.

Siehe Reichs-Gesetzblatt, XLVI. Stück, Nr. 151, ausgegeben am 3. August 1853.

